HKV
Naslovnica
Dnevne vijesti
Naši komentari
Predavanja sa skupova
Reportaže
Ljubomir Škrinjar
Damir Borovčak
Ante Beljo
Ostale reportaže
Kultura
Vaši prilozi
Izdvojeno
Priopćenja
Obavijesti
O nama
Upute
Pretraži Portal
Poveznice

Google Prevoditelj
Odaberite jezik
Gadgeti podržava Google

Moj HKV
Prijava korisnika
Moje korisničko ime?
Nova registracija

ZLOČINI U ZRINU I BEZOBRAZNA ŠUTNJA (2)

Srijeda, 20. siječnja 2010.

Zločini u Zrinu i bezobrazna šutnja (2)

Prigodom obilježavanja krvavog partizanskog genocida i sjećanja na stradale hrvatske žrtve u Zrinu, 7. rujna 2008. na temeljima župne crkve Našašća Svetog Križa, misno slavlje predvodio je pomoćni biskup zagrebački mons. Valentin Pozaić. U svojoj propovijedi je rekao: Danas nije moguće ne sjetiti se jednog drugog uništenja vašega grada: onoga po rukama mržnje i nasilja onih koji se danas nasilno pokušavaju bezazleno zvati antifašistima. Datumi su značajni: 7. rujna 1566. uništile su osmanlije Zrinski grad Siget, i njegove branitelje. Dana 9. rujna 1943. uništili su tzv. antifašisti grad Zrin i njegove stanovnike.

Fra Ivica Petanjak, provincijal hrvatskih kapucina i sam je potomak stradalih Zrinjana, pročitao je tada pismo [1] potpore izgradnji crkve Hrvatskih mučenika u Udbini. U pismu su spomenuti detaljni podaci o teškom stradanju u Drugom svjetskom ratu: Mjesto Zrin je prije početka II. svjetskog rata imalo oko 850 duša u 143 obitelji, svi hrvatske nacionalnosti. Za vrijeme Drugog svjetskog rata više puta su ga opsjedali partizani iz okolnih mjesta naseljenih Vlasima, kako ih preživjeli Zrinjani i danas zovu. Partizani su mjesto zauzeli 9. rujna 1943. godine i spalili ga do temelja. Prema do sada prikupljenim podacima iz Zrina je za vrijeme i nakon II. svjetskog rata, što poginulo što pobijeno, 213 osoba. Preživjelo je svega 16 muškaraca starijih od 18 godina. Nakon rata sva pokretna i nepokretna imovina Zrinjana je konfiscirana, a svim stanovnicima, tj. udovicama i djeci, zabranjen je povratak u mjesto.

Žene i djeca su teretnim vagonima odvezeni u Slavoniju i smješteni većinom u četiri sela pokraj Đakova: Slatinik, Drenje, Gašinci i Lapovci. Iako je Zrin u Hrvatskoj, iako su u njemu živjeli samo Hrvati, do danas se nijedan Zrinjanin nije smio vratiti na svoje ognjište. Čak ni danas nijedan Zrinjanin ne može ostvariti pravo da mu se vrati bar komadić zemlje gdje mu je nekada stajala kuća. Župna crkva Našašća Svetog Križa srušena je do temelja, od nje nije ostao ni kamen na kamenu. Od kuća starog Zrina ne postoji ni jedna jedina. Jedini tragovi predratnog Zrina su ruševine crkve Svete Marije Magdalene u nekadašnjem groblju i starog grada. Nakon 'Oluje', od 1996. godine pa na ovamo, preživjeli Zrinjani, njihovi potomci i prijatelji, svake se godine okupe u Zrinu u nedjelju koja je najbliža blagdanu Male Gospe. Na Malu Gospu 1943. zvona su zadnji puta zvonila i zadnji puta je održana procesija kod crkve Svete Marije, a sutradan je Zrin izbrisan s lica zemlje. Ostaje konačno pitanje kada će ta tragična istina dobiti dovoljno medijskog prostora?

Kako je veliki strah onih koji znaju pravu istinu o pokoljima u Zrinu svjedoči još jedan detalj. Kada je u ljeto 1990. fra Ivica Petanjak spremao svoju mladu misu kroničar Stjepan Kožul u Martirologiju crkve zagrebačke [2] piše kako je u Nadbiskupsko tajništvo u Zagrebu došao jedan čovjek. Rekao je da živi u Zaprešiću i da je podrijetlom iz župe Zrin, no nije se želio predstaviti imenom. Primio ga je dr. Stjepan Kožul, tadašnji tajnik, i zabilježio da je dotični tražio da se poduzme sve potrebno kod Kardinala, kako bi se brzo zabranilo održavanje mlade mise jednog kapucina u Zrinju, koji je iz Slavonije, a roditelji su mu podrijetlom iz župe Zrinj. Dotični iznosi da se na onim prostorima naveliko govori protiv služenja sv. mise, da se grozi pokoljima, da se ističe kako se vraćaju ustaše u Zrinj da se osvete. Taj čovjek nije htio reći u čijoj službi ili režiji dolazi.[3] Bila je godina 1990. a pokolji po hrvatskim selima Banovine tek su uslijedili godinu dana kasnije. Uzrok nije bila svećenička mlada misa, kao ni fra Ivica Petanjak, već ponovno povampirena srbočetnička zločinačka hajka žedna krvi i pljačke. Dr. Kožul je zabilježio da se kontaktiralo s mladomisnikom kod kapucina i doznalo: Uopće nisu planirali sv. misu ni u župnoj crkvi u Divuši, a kamo li na zapuštenim ruševinama u Zrinu. (...) I ovo je bilo jedno podmetanje, širenje neistina i zastrašivanja, kako bi i ono malo katolika bilo prisiljeno ili na šutnju ili na bijeg iz vlastite domovine. Takvim se je „čišćenjima" postizavalo da u hrvatskim krajevima u kojima su tobože nestali Srbi, nema zapravo Hrvata, drevnih katoličkih crkvi i župa, starih utvrda i gradova, dapače čitavih dekanata.[4]

Panorama hrvatskog Zrina prije napada srpskih palikuća

Znakovito je kako Zagrebačka nadbiskupija nikada nije ukinula župu Zrin, makar je to jedina župa u Hrvatskoj bez ijednog živućeg katolika! Hoće li u slobodnoj Hrvatskoj raseljeni Zrinjani ikada dobiti povrat svoje djedovine i očevine? Hoće li sramotni zločini lažnih antifašista ikada biti osuđeni? O stradanju Zrina i konfiskaciji cjelokupne imovine, o zabrani povratka, uz svjedočenja preživjelih, postoje autentični objavljeni dokumenti: Partizanska i komunistička represija i zločini u Hrvatskoj 1944.-1946.[5]. Nakladnik ovih Dokumenata je Hrvatski institut za povijest, a u Uvodniku piše: Sudbina mjesta Zrin i njegovih stanovnika tijekom Drugog svjetskog rata i u neposrednom poraču, paradigmatska je za razumijevanje partizanske i komunističke represije i zločina. Zrin su nakon borbe zauzeli i spalili partizani 9. rujna 1943. Postoji i dokument od 20. prosinca 1944., u kojem OZN-a za Baniju šalje tjedni izvještaj, uz priloženo pismo Vladimiru Bakariću: Vama je dobro poznato da je GŠH odobrio da se Zrinj spali što je i učinjeno, pošto unatoč svih napora dve i pol godine rata nije se moglo naći ni jednog čovjeka ni žene koji bi držali vezu s partizanima. [6] Dakle, zaključak je jasan – Zrin je odobrio spaliti Glavni štab Hrvatske na čelu s Bakarićem, jer nitko od Zrinjana nije htio ići u partizane. U Izvješću o radu javnih tužitelja karlovačkog i banijskog okruga, od 11. srpnja 1945.[7] Danilo Plamenac piše: U pogledu pučanstva sela Zrinja u Baniji koje je pred našom vojskom bilo odbjeglo a koje se sada vraća svojim kućama, vlasti su donijele odluku da se istima privremeno ne dozvoli povratak u njihovo selo, već da ih se smjesti po drugim selima, radi toga što bi njihov povratak uznemirio okolni srpski živalj.

Nakon rata Hrvati u Hrvatskoj ne smiju se vratiti u svoje spaljeno selo jer to uznemirava srpski živalj! Nevjerojatna zločinačka ironija, k tome još i dokumentirana, spominje u svom pismu provincijal fra Ivica Petanjak. Iako spaljeni, pogubljeni, raseljeni i narodnim neprijateljima proglašeni, preživjeli Zrinjani nikoga ne mrze i ne traže osvetu, poručio je fra Petanjak. Djelić nepravde bio bi ispravljen kad bi se bar preživjelima i njihovim potomcima vratila okućnica u Zrinu, da mogu doći i reći: Ovdje sam se rodio ja, ovdje se rodio moj otac, moja majka, baka i djed. Nadajmo se da će doći vrijeme kad će i Hrvati u Hrvatskoj imati ista prava kao što ga imaju manjine, zaključio je fra Petanjak, potomak prognanih Zrinjana. Nažalost, taj privremeni ne dozvoljeni povratak održao se sve do danas – Anno Domini 2010.! Nepojmljivo, taj privremeni ne dozvoljeni povratak održao se čak 20 godina nakon uspostave slobodne hrvatske države!? A hrvatsko Javno tužilaštvo šuti!?

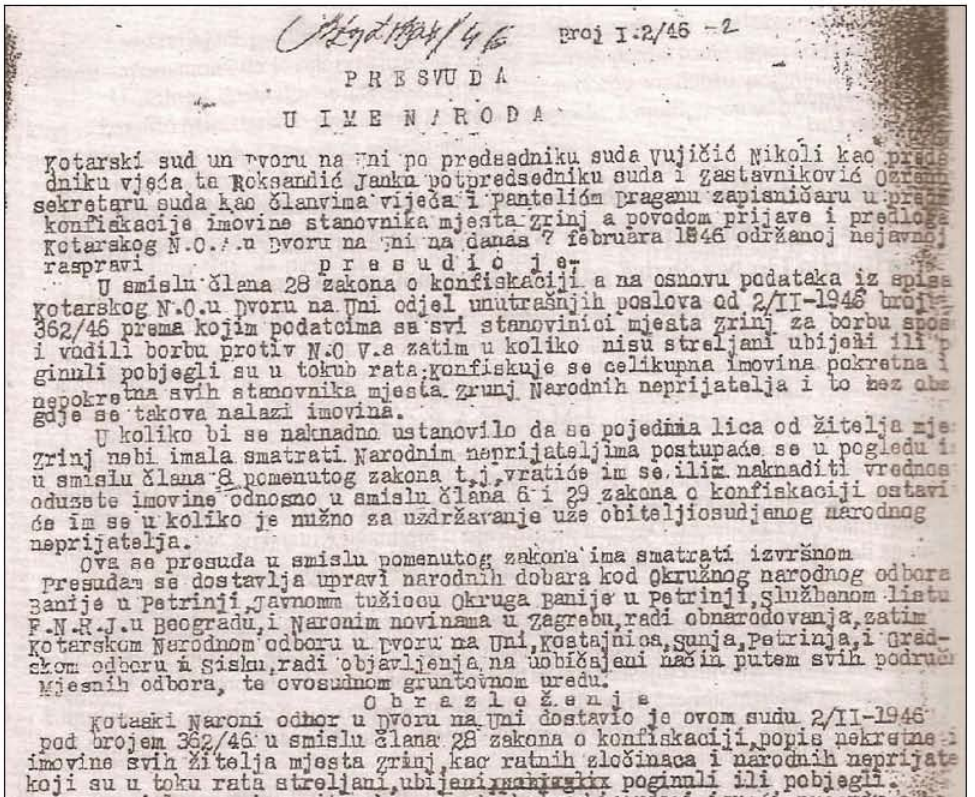

proj I-2/46 -2

P R E S V U D A

U I M E N A R O D A

Kotarski sud u Dvoru na Uni po predsjedniku suda Vujičić Nikoli kao predsjedniku vijeća ta Roksandić Janka potpredsjedniku suda i zastavnikovič Ozrena sekretaru suda kao članovima vijeća i pantelićm Draganu zapisničaru u predmetu konfiskacije imovine stanovnika mjesta Zrinj a povodom prijave i prijedloga Kotarskog N.O.-a u Dvoru na Uni na danas 7 februara 1946 održanoj nejavnoj raspravi

p r e s u d i o j e:

U smislu člana 28 zakona o konfiskaciji a na osnovu podataka iz spisa Kotarskog N.O.u Dvoru na Uni odjel unutrašnjih poslova od 2/II-1946 broj 362/46 prema kojim podatcima sa svi stanovnici mjesta Zrinj za borbu spos i vodili borbu protiv N.O V.a zatim u koliko nisu streljani ubijeni ili p ginuli pobjegli su u toku rata konfiskuje se celikupna imovina pokretna i nepokretna svih stanovnika mjesta Zrinj Narodnih neprijatelja i to bez obz gdje se takova nalazi imovina.

U koliko bi se naknadno ustanovilo da se pojedina lica od žitelja mje Zrinj nebi imala smatrati Narodnim neprijateljima postupaće se u pogledu i u smislu člana 8 pomenutog zakona t.j. vratiće im se ili im naknaditi vrednos oduzete imovine odnosno u smislu člana 6 i 29 zakona o konfiskaciji ostavi će im se u koliko je nužno za uzdržavanje uže obiteljiosudjenog narodnog neprijatelja.

Ova se presuda u smislu pomenutog zakona ima smatrati izvršnom

Presudam se dostavlja upravi narodnih dobara kod Okružnog narodnog odbora Banije u Petrinji, Javnomm tužiocu Okruga Banije u Petrinji, Službenom listu F.N.R.J.u Beogradu, i Naronim novinama u Zagrebu, radi obnarodovanja, zatim Kotarskom Narodnom odboru u Dvoru na Uni, Kostajnica, Sunja, Petrinja, i Gradskom odboru u Sisku, radi objavljenja na uobičajeni način putem svih područnih Mjesnih odbora, te ovosudnom gruntovnom uredu.

O b r a z l o ž e n j e

Kotaski Naroni odbor u Dvoru na Uni dostavio je ovom sudu 2/II-1946 pod brojem 362/46 u smislu člana 28 zakona o konfiskaciji, popis nekretne imovine svih žitelja mjesta Zrinj, kao ratnih zločinaca i narodnih neprijate koji su u toku rata streljani, ubijeni ~~nakon rata~~ poginuli ili pobjegli.

U smislu propisa čl.zakona imaju kotarski sudovi izreći presudu o konfiskaciji cijelokupne imovine odnosnih lica kao ratnih zločinaca, bez obzira gdje se njihova imovina nalazi.

Iz mjesta Zrinj koje je prema utvrdjenju kotarskog Narodnog odbora u Dvoru na Uni u cijelosti i skupno davalo otpor, te se borilo protiv Narodno oslobodilačke-vojske pobjegla su sva lica t.j.svi stanovnici-u koliko nisu strijeljani, ubijeni ili pobjegli-te je u pogledu svih stanovnika toga mjesta valjalo donijeti presudu o konfiskaciji.

Obzirom na okolnost, da je mesto Zrinj porušeno usled borbi, uništena sva arhiva mjesnih ustanova i vlasti, tako da nema mogućnosti, da se utvrdi ni koje su obitelji ni koja lica pojedinačno nalazila u mjestu za vrijeme borbi vodjenih protiv N.O.V.niti koja su pobjegla., valjalo je izreći skupnu presudu za sve žitelje odnosnog mjesta, a u koliko bi se naknadno us ustanovilo, da pojedina lica od žitelja mjesta Zrinj, nebi imala da se smatraju narodnim neprijateljima, postupaće se u pogledu istih shodno u presudi citiranim zakonskim propisima o konfiskaciji.

S.F.-S.N.
Kotarski sud
U Dvoru na Uni dana [illegible] februara 1946.
Predsednik suda: Vujičić.

Za tačnost otpravka
Pristav-upravitelj odjeljenja
sudske pisarnice:

Istinu o stradanju hrvatskih sela u Drugom svjetskom ratu komunistička oligarhija desetljećima je tajila, ali zašto se danas ništa ne govori o genocidnom zločinu nad stanovništvom Zrina? No, ostali su neki komunistički tragovi. Postoji Presuda u ime naroda od 7. veljače 1946. u kojoj stoji da je Kotarski sud u Dvoru na Uni, po predsedniku Vujičić Nikoli te poptredsedniku suda Roksandić Janku, sekretaru suda Zastavniković Ozrenu i zapisničaru Pantelić Draganu 7. februara 1946. na nejavnoj raspravi presudio: (...) Konfiskuje se celokupna imovina pokretna i nepokretna svih stanovnika mjesta Zrinj Narodnih neprijatelja i to bez obzira gdje se takova nalazi imovina.[8] U obrazloženju presude dodatno stoji: Iz mjesta Zrinj koje je prema utvrđenju kotarskog Narodnog odbora u Dvoru na Uni u cijelosti i skupno davalo otpor, te se borilo protiv Narodno oslobodilačke vojske pobjegla su sva lica tj. svi stanovnici – u koliko nisu strijeljani, ubijeni ili pobjegli – te je u pogledu svih stanovnika tog mjesta valjalo donijeti presudu o konfiskaciji.[9]

Time je taj komunistički sud u ime naroda (srpskog) naknadno legalizirao ubojstva, silovanja, otimačinu, pljačku i palež mjesta Zrin, kako bi zajednički osudio na trajni progon sve Hrvate koji su u Zrinu stoljećima živjeli. Time je omogućeno naseljavanje Srba i legalizirana promjena etničke slike tog kraja. Da bi zatrli svaki trag Zrinu, beogradski su vlastodršci slavnu Zrinsku goru preimenovali u Šamaricu, te se i sva okolna sela nisu više smjela zvati zrinska nego šamarička.[10] O preimenovanjima sela od 1948. do 1993. postoji također točan zapis u Leksikonu naselja Hrvatske.[11] Rod hrvatskih banova Zrinjskih je uništen u sedamnestom stoljeću, a njihov Zrinj nedavno – u dvadesetom stoljeću. Rod uništiše bečki vlastodršci, a tko je i zašto uništio grad i kraj.[12] Odgovori na ta pitanja posve su jasna: Zrin su uništili oni koji nam i danas peru mozak kako je antifašizam posve nedužan i čist, kao i oni čija je nakana krivotvoriti povijest obnovom spomenika četničkom ustanku u Srbu.

Damir Borovčak

[1] Pismo je upućeno župniku Crkve hrvatskih mučenika u izgradnji na Udbini

[2] Stjepan Kožul, Martirologij crkve zagrebačke, Prometej, Zagrebačka nadbiskupija, Zagreb 1998.

[3] Isto kao 2, str 753

[4] Hrvatska Kostajnica i Zrin, Društvo prijatelja Zrina, Zagreb 1992., str. 273 - 277

[5] Partizanska i komunistička represija i zločini u Hrvatskoj 1944.-1946., DOKUMENTI, Zagreb i središnja

Hrvatska, Hrvatski institut za povijest, Zagreb 2008.

[6] Isto, str. 184

[7] Isto, str. 514 – 516

[8] Isto, str. 801

[9] Isto, str. 803

[10] Isto kao 4, str. 72

[11] Leksikon naselja Hrvatske, Drugi svezak, Mozaik knjiga, Zagreb 2005., str. 913

[12] Isto kao 4, str. 71

Komentari

#1 **HKV** — **Crocodex** 19-01-2010 18:48 **-1**

Isprika na mojon sutnji.
Hvala i ovaj put,necu imat samo ja za za citat i naucit se.

Citiraj

#2 **Genocid** — **Mislav** 19-01-2010 19:08 **+6**

Genocid, to je jedina prava rijec. Gdje su bili i gdje su sada hrvatski vrsni pravnici i legalisti? Sto ce poduzeti ministar pravosudja? On je zacijelo previse zauzet povlacenjem Hrvatske tuzbe protiv Srbije za genocid zajedno sa svojim prijateljem Josipovicem.

Citiraj

#3 **ODG: Zločini u Zrinu i bezobrazna šutnja (2)** — **Crocodex** 19-01-2010 22:21 **0**

Zar i ti sine Brute ?
Znakovito je kako Zagrebačka nadbiskupija nikada nije ukinula župu Zrin, makar je to jedina župa u Hrvatskoj bez ijednog živućeg katolika!

Bez rijeci san osta.
Cisto ludilo koliko nisan zna.
Pa ovo vise nije normalno !
A gdje smo sad ?
750. 000 € su Drugovi dali za spomenik u Srbu.
K.P.Kara....vam je.....

Citiraj

Osvježi listu komentara
RSS za odgovore na ovaj komentar.

Dodaj komentar

Sadržaji koji nisu u skladu s običajima javnog komuniciranja biti će izbrisani.

Anonimno iznošenje optužbi na račun osoba iz javnog života, čime se odgovornost za tvrdnje prebacuje na Portal, nije dozvoljeno.

Čitatelji koji se nisu prijavili na Portal prije slanja komentara moraju radi zaštite od spama **unijeti sigurnosni kod** koji se nalazi iznad dugmeta "Pošalji".

Ime ili nadimak (obavezno)

E-pošta (obavezno, ali se ne objavljuje s komentarom)

Naslov

20000 znakova ostalo

Obavijesti me o komentarima koji će uslijediti

Osvježi

Pošalji

Portal Hrvatskoga kulturnog vijeća © 2010. Uz navođenje izvora, odnosno autora, sadržaji objavljeni na ovom portalu mogu se slobodno preuzeti.
Softverski sustav **Joomla** objavljen je pod **GNU/GPL Licencom**.